

pret Luksemburgas Lielhercogisti (pārstāvis — S. Šreiners [S. Schreiner]), Tiesa (piektā palāta) šādā sastāvā: palātas priekšsēdētāja R. Silva de Lapuerta [R. Silva de Lapuerta], tiesneši J. Makarčiks [J. Makarczyk] un P. Kūris [P. Kūris] (referents), ģenerālvokāts F. Dž. Džeikobss [F. G. Jacobs], sekretārs R. Grass [R. Grass], 2005. gada 10. martā ir pasludinājis spriedumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

1) nepieņemot normatīvus un administratīvus aktus, kas vajadzīgi, lai izpildītu Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Direktīvu 2002/19/EK par piekļuvi elektronisko komunikāciju tīkliem un ar tiem saistītām iekārtām un to savstarpēju savienojumu (piekļuves direktīva), Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Direktīvu 2002/20/EK par elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu atļaušanu (atļauju izsniegšanas direktīva), Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Direktīvu 2002/21/EK par kopējiem reglamentējošiem noteikumiem attiecībā uz elektronisko komunikāciju tīkliem un pakalpojumiem (pamatdirektīva) un Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Direktīvu 2002/22/EK par universālo pakalpojumu un lietotāju tiesībām attiecībā uz elektronisko sakaru tīkliem un pakalpojumiem (universālā pakalpojuma direktīva), Luksemburgas Lielhercogiste nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek šī direktīva;

2) Luksemburgas Lielhercogiste atļūdzina tiesāšanās izdevumus.

(¹) OV C 190, 24.07.2004.

TIESAS SPRIEDUMS

(piektā palāta)

2005. gada 10. martā

lietā C-240/04 Eiropas Kopienu Komisija pret Beļģijas Karalisti (¹)

(Valsts pienākumu neizpilde — Direktīvas 2002/19/EK, 2002/20/EK, 2002/21/EK un 2002/22/EK — Elektronisko komunikāciju tīkli un pakalpojumi — Netransponēšana noteiktajā termiņā)

(2005/C 115/16)

(tiesvedības valoda — franču)

Lietā C-240/04 par prasību sakarā ar valsts pienākumu neizpildi atbilstoši EKL 226. pantam, ko 2004. gada 8. jūnijā cēla Eiropas Kopienu Komisija (pārstāvis — M. Šoters [M. Shotter]) pret Beļģijas Karalisti (pārstāve — E. Dominkovica [E. Dominkovits]), Tiesa (piektā palāta) šādā sastāvā: palātas priekšsēdētāja R. Silva de Lapuerta [R. Silva de Lapuerta], tiesneši J. Makarčiks [J. Makarczyk] un P. Kūris [P. Kūris] (referents), ģenerālvokāts F. Dž. Džeikobss [F. G. Jacobs], sekretārs R. Grass [R. Grass], 2005. gada 10. martā ir pasludinājis spriedumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

1) nepieņemot normatīvus un administratīvus aktus, kas vajadzīgi, lai izpildītu Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Direktīvu 2002/19/EK par piekļuvi elektronisko komunikāciju tīkliem un ar tiem saistītām iekārtām un to savstarpēju savienojumu (piekļuves direktīva), Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Direktīvu 2002/20/EK par elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu atļaušanu (atļauju izsniegšanas direktīva), Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Direktīvu 2002/21/EK par kopējiem reglamentējošiem noteikumiem attiecībā uz elektronisko komunikāciju tīkliem un pakalpojumiem (pamatdirektīva) un Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Direktīvu 2002/22/EK par universālo pakalpojumu un lietotāju tiesībām attiecībā uz elektronisko sakaru tīkliem un pakalpojumiem (universālā pakalpojuma direktīva), Beļģijas Karaliste nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek šīs direktīvas;

2) Beļģijas Karaliste atļūdzina tiesāšanās izdevumus.

(¹) OV C 190, 24.07.2004.

TIESAS RĪKOJUMS

(otrā palāta)

2005. gada 17. februārī

lietā C-250/03 (Tribunale amministrativo regionale per la Lombardia lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) Giorgio Emanuele Mauri pret Ministero della Giustizia, Commissione per gli esami di avvocato presso la Corte d'appello di Milano (¹)

(Reglamenta 104. panta 3. punkts — Pieeja advokāta profesijai — Pārbaudes, kas ļauj iegūt advokāta profesijas veikšanas tiesības, regulējums)

(2005/C 115/17)

(tiesvedības valoda — itāļu)

Lietā C-250/03 par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši 234. pantam, ko Tribunale amministrativo regionale per la Lombardia [Lombardijas Reģionālā administratīvā tiesa] [Itālija] iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2002. gada 13. novembrī un kas Tiesā reģistrēts 2003. gada 11. jūnijā, tiesvedībā Džordžio Emanuele Mauri [Giorgio Emanuele Mauri] pret Ministero della Giustizia, Commissione per gli esami di avvocato presso la Corte d'appello di Milano [Tieslietu ministrijas Milānas apelāciju tiesas advokātu pārbaudes kārtības komisija], Tiesa (otrā palāta) šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. V. A. Timmermans [C. W. A. Timmermans] (referents), tiesneši K. Gulmans [C. Gulmann], R. Šintgens [R. Schintgen], J. Makarčiks [J. Makarczyk], J. Klučka [J. Klůčka] ģenerālvokāts F. Ležē [P. Léger], sekretārs R. Grass [R. Grass], 2005. gada 17. februārī ir izdevusi rīkojumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

EKL 81., 82. un 43. pants nav pretrunā ar noteikumu, kas ir paredzēts 1933. gada 27. novembra Karaliskā dekrēta — likuma 22. panta pamata prāvas faktu laikā piemērojamajā redakcijā, kas paredz to, ka pārbaudes, no kuras ir atkarīga pieeja advokāta profesijai, komisija sastāv no pieciem tieslietu ministra noteiktajiem locekļiem, tas ir no diviem tiesnešiem, viena tiesību profesora un diviem advokātiem, kurus nosaka Advokātu kolēģiju valsts padome [Consiglio nazionale forense], ņemot vērā attiecīgu Iecirkņu advokātu kolēģiju ierosinājumu.

(¹) OV C 200, 23.08.2003.

Apelācija, ko 2005. gada 14. februārī ierosināja Zviedrijas Karaliste, par 2004. gada 30. novembra Eiropas Kopienų Pirmās instances tiesas (piektā palāta paplašinātā sastāvā) spriedumu lietā T-168/02 IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds gGmbH, ko atbalsta Nīderlandes Karaliste, Zviedrijas Karaliste un Dānijas Karaliste, pret Eiropas Kopienų Komisiju, ko atbalsta Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste

(lieta C-64/05 P)

(2005/C 115/18)

(tiesvedības valoda — angļu)

Eiropas Kopienų Tiesā 2005. gada 14. februārī izskatīšanai ir iesniegta apelācijas sūdzība par Eiropas Kopienų Pirmās instances tiesas (piektā palāta paplašinātā sastāvā) 2004. gada 30. novembra spriedumu lietā T-168/02 (¹) starp IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds gGmbH, ko atbalsta Nīderlandes Karaliste, Zviedrijas Karaliste un Dānijas Karaliste, pret Eiropas Kopienų Komisiju, ko atbalsta Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste, ko iesniedza Zviedrijas Karaliste, ko pārstāv K. Wistrand, pārstāvis.

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi Tiesai ir šādi:

- 1) atcelt Pirmās instances tiesas 2004. gada 30. novembra spriedumu lietā T-168/02;
- 2) atzīt par spēkā neesošu Komisijas 2002. gada 26. marta lēmumu; un
- 3) piespriest Komisijai segt tiesāšanās izdevumus, kas Zviedrijas Karalistei radušās tiesvedībā Eiropas Kopienų Tiesā.

Pamati un galvenie argumenti

Zviedrijas valdība uzskata, ka Pirmās instances tiesa ar spriedumu, par kuru iesniegta apelācija, ir pārkāpusi Kopienų tiesības.

Pirmās instances tiesa piebilst, ka tiesības piekļūt iestāžu dokumentiem, kas noteiktas Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 1049/2001 ("Atklātības regula") 2. pantā, attiecas uz visiem šo iestāžu dokumentiem un kā rezultātā attiecīgos gadījumos tām var pieprasīt padarīt pieejamus trešo pušu dokumentus, tai skaitā, jo īpaši, dalībvalstu dokumentus. Pirmās instances tiesa uzsver, ka Regulā nav iekļauts tā sauktais dokumenta autora noteikums, kas ir princips, ka dokumenta sastādītājs kontrolē dokumentu un lemj, vai ar to var iepazīties, neskatoties uz to, kas ir dokumenta turētājs.

Pirmās instances tiesa tomēr uzskatīja, ka Atklātības regulas 4. panta 5. punkts ietver to, ka uz dalībvalstīm attiecas īpašs režīms un ka tādēļ dokumenta autora noteikums attiecas uz dalībvalstu sastādītajiem dokumentiem. Šī viedokļa attaisnojums Pirmās instances tiesa uzsvēra, pirmkārt, ka pienākums saņemt piekrišanu saskaņā ar Atklātības regulas 4. panta 5. punktu citādi "atmirtu" un, otrkārt, ka nedz Regulas mērķis, nedz arī [vēlamais] efekts nav mainīt valsts tiesību normas. Saskaņā ar Pirmās instances tiesas viedokli, dalībvalstij nav pienākuma pamatot katru lūgumu, ko tā iesniedz saskaņā ar Atklātības regulas 4. panta 5. punktu.

Tomēr Zviedrijas valdība uzskata, ka attiecīgā noteikuma Pirmās instances tiesas interpretācijai nav skaidra un nepārprotama atbalsta Atklātības regulā vai kur citur. Šādos apstākļos neviens no argumentiem, ar ko Pirmās instances tiesa ir pamatojusi savu interpretāciju — vai nu pati par sevi, vai kopāņemot — nav pietiekams pamats, lai neņemtu vērā pamatnoteikumu, kas ir Atklātības regulas pamatā. Saskaņā ar šo regulu iestādei, kas ir dokumenta turētāja, ir jāizvērtē, vai ar dokumentu var iepazīties. Ja neviens no Atklātības regulas 4. panta 1. līdz 3. punktā uzskaitītajiem iepazīšanās noteikuma izņēmumiem nav piemērojams, tad ar dokumentu var iepazīties. Pienākums saņemt piekrišanu saskaņā ar Atklātības regulas 4. panta 5. punktu ir procesuāls noteikums, kas kalpotu savam mērķim pat tad, ja dalībvalstīm nebūtu absolūtas veto tiesības. Arī absolūtas veto tiesības nerada nekādas izmaiņas valsts tiesību normās.

Saskaņā ar Atklātības regulu lēmumu liegt piekļuvi dokumentam var pieņemt, tikai pamatojoties uz kādu no 4. panta 1. līdz 3. punktā minētajiem izņēmumiem. Ja attiecīgā dalībvalsts nepamato savu atteikumu [atļaut] iepazīties ar dokumentu, šī dalībvalsts rada iespēju, ka iestāde nebūs spējīga secināt, ka ir īpaša nepieciešamība pēc konfidencialitātes, kas var būt par pamatu liegt iepazīties ar dokumentu saskaņā ar Atklātības regulā minētajiem iepazīšanās noteikuma izņēmumiem.